

Sygn. akt I C 1051/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLIEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : SSO w SR Iwona Kizerwetter-Kramarz

Protokolant: Joanna Bobińska

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko R. A.

o zapłatę

orzeka:

1. Zasądza od R. A. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę złotych 767,20 (siedemset sześćdziesiąt siedem 20/100) z ustawowymi odsetkami od:

- kwoty złotych 191,80 (sto dziewięćdziesiąt jeden 80/100) od dnia 20.09.2010 r. do dnia zapłaty,

- kwoty złotych 191,80 (sto dziewięćdziesiąt jeden 80/100) od dnia 20.10.2010 r. do dnia zapłaty,

- kwoty złotych 191,80 (sto dziewięćdziesiąt jeden 80/100) od dnia 20.11.2010 r. do dnia zapłaty,

- kwoty złotych 191,80 (sto dziewięćdziesiąt jeden 80/100) od dnia 20.12.2010 r. do dnia zapłaty.

2. Odstępuje od obciążania pozwanego kosztami postępowania w sprawie.

3. Wyrokowi w pkt. 1. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1051/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 marca 2013 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., zastępowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego A. Ś. (pełnomocnictwo – k. 14) wniósł przeciwko R. A. o zapłatę kwoty 767,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami ustawowymi od kwoty 191,80 zł od dnia 20 września 2010 roku do dnia zapłaty, od kwoty 191,80 zł od dnia 20 października 2010 roku do dnia zapłaty, od kwoty 191,80 zł od dnia 20 listopada 2010 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 191,80 zł od dnia 20 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty. Wniósł także o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 360,00 zł. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany nie wywiązuje się z obowiązku opłacania składek ubezpieczeniowych, do uiszczania których zobowiązany jest na podstawie umowy ubezpieczenia nr (...). **(pozew z załącznikami – k. 2-5, 9-18)**

Na rozprawie w dniu 17 stycznia 2014 roku pozwany uznał powództwo, przyznając, że stanowisko powoda jest zasadne. Wskazał jednak nie brak możliwości uregulowania należności, gdyż posiada zadłużenie na kwotę 170 000,00 zł, w

związku z czym prowadzone są wobec niego postępowania egzekucyjne. Podał też, że ma dwoje dzieci w wieku 6 i 15 lat, jest bezrobotny, a jego żona otrzymuje dochód w wysokości 1 200,00 zł. (**protokół – k. 27**)

Do czasu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 2010 roku R. A. skierował do (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosek o zawarcie umowy ubezpieczenia. Strony zawarły umowę ubezpieczenia nr (...), stwierdzoną polisami nr (...) (ubezpieczenie następstw nieszczęśliwych wypadków kierowcy i pasażerów oraz ubezpieczenie życia posiadacza pojazdu), nr (...) (OC posiadaczy pojazdów mechanicznych) i nr (...) (Autocasco). Zgodnie z treścią zawartej umowy ubezpieczenia R. A. zobowiązał się, w zamian za objęcie ochroną ubezpieczeniową, do zapłaty składek ubezpieczeniowych. (okoliczności bezsporne, polisy – k. 11-13)

Zgodnie z polisą nr (...) R. A. zobowiązany był do zapłaty składek ubezpieczeniowych do 19 dnia każdego miesiąca poczynając od dnia 19 lutego 2010 roku w wysokości po 22,70 zł. (okoliczność bezsporna, polisa – k. 11)

Na podstawie polisy nr (...) R. A. powinien uiścić składki ubezpieczeniowe w wysokości po 44,20 zł do 19 dnia każdego miesiąca poczynając od dnia 19 lutego 2010 roku w wysokości 22,70 zł. (okoliczność bezsporna, polisa – k. 12)

Z polisy nr (...) zaś wynikało, że R. A. zobowiązany był do zapłaty składek ubezpieczeniowych do 19 dnia każdego miesiąca poczynając od dnia 19 lutego 2010 roku w wysokości po 124,90 zł. (okoliczność bezsporna, polisa – k. 13)

R. A. nie uiścił powyższych składek za miesiące wrzesień, październik, listopad i grudzień 2010 roku. Do zapłaty pozostała kwota 767,20 zł, w tym kwota 90,80 zł z tytułu polisy nr (...), kwota 176,80 zł z tytułu polisy nr (...) oraz kwota 499,60 zł z tytułu polisy nr (...). (okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dołączone do akt sprawy, a wskazane wyżej dokumenty. Sąd dał wiarę tym dokumentom, ponieważ ich prawdziwość i wiarygodność nie budziła żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania. Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania ich z urzędu. Oceniając tak zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał, że jest on wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako zasadne należało uwzględnić w całości.

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy był w całości bezsporny. Powód opiera swoje roszczenie na art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Poza sporem pozostawał fakt, że strony łączyły umowy ubezpieczenia stwierdzone polisami nr (...) (ubezpieczenie następstw nieszczęśliwych wypadków kierowcy i pasażerów oraz ubezpieczenie życia posiadacza pojazdu), nr (...) (OC posiadaczy pojazdów mechanicznych) i nr (...) (Autocasco) oraz fakt, że pozwany nie uiścił składek ubezpieczeniowych wymagalnych we wrześniu, październiku, listopadzie 2010 roku.

Co więcej podnieść należy, iż pozwany R. A. w toku procesu przyznał powyższe okoliczności uznając powództwo w pełnym zakresie (k. 27).

Uznanie powództwa jest czynnością procesową przewidzianą w art. 213 § 2 k.p.c. Czynność ta wiąże Sąd, jeżeli nie jest sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa. Ocena, czy zachodzi jedna z wymienionych przesłanek niedopuszczalności uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy.

Uznanie powództwa, jako odnoszące się zarówno do podstawy prawnej, jak i faktycznej zgłoszonego żądania, stanowi akt dyspozycyjny, lecz o ograniczonym znaczeniu, mianowicie podlega kontroli co do jego zgodności z obowiązującym stanem prawnym i obiektywnie istniejącym stanem faktycznym. Spełnienie tego wymogu kontroli powinno być poprzedzone wyjaśnieniem w niezbędnym zakresie elementów stanu faktycznego i właściwej w świetle przepisów prawa materialnego podstawy zgłoszonego i uznanego żądania. Dopiero wynik takich prawidłowo dokonanych czynności pozwala na rozeznanie w okolicznościach sprawy w rozumieniu powołanego przepisu art. 213 § 2 k.p.c. i stanowi dostateczną podstawę do wyrażenia oceny co do znaczenia, jakie może odegrać akt uznania pozwu (wyrok Sądu Najwyższego z 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, niepublikowany). Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela powyższe stanowisko.

W niniejszej sprawie uznanie powództwa należy uznać za skuteczne. Nie ma przepisu, który w tym przypadku zabraniałby dokonania tej czynności, czynność ta nie jest także sprzeczna z zasadami współżycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa. Wskazać należy, że roszczenie powód opierał o zobowiązanie wynikające z umowy nazwanej, co do której istnienia Sąd nie ma wątpliwości. W związku z tym Sąd ocenił uznanie powództwa jako skuteczne.

Niezależnie od powyższego podnieść należy, iż roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie, nawet gdyby pozwany nie uznał powództwa.

Jak już wskazano strony łączyła umowa ubezpieczenia, do której esentialia negotii należą - zobowiązanie ubezpieczyciela, w zakresie działalności jego przedsiębiorstwa, do spełnienia określonego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku oraz zobowiązanie ubezpieczającego do zapłaty składki.

W niniejszej sprawie powód należycie wykazał, że strony łączyła opisana powyższej umowa ubezpieczenia oraz że pozwany nie uiścił składek ubezpieczeniowych za miesiące wrzesień-grudzień 2010 roku, czego pozwany nie kwestionował – powództwo zatem było usprawiedliwione co do zasady. Strona powodowa należycie wykazała również wysokość dochodzonego roszczenia, przedkładając polisy, w których określone były wysokości składek oraz terminy ich zapłaty.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§ 1). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2).

Terminy zapłaty każdej ze składek były określone w polisach na 19 dzień każdego miesiąca, zatem powód zasadnie domaga się zasądzenia odsetek od dnia następnego każdego miesiąca, tj. od 20 września 2010 roku, 20 października 2010 roku, 20 listopada 2010 roku oraz 20 grudnia 2010 roku

Wobec powyższego Sąd uwzględnił powództwo, orzekając w tym przedmiocie w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W niniejszej sprawie to pozwany jest stroną przegrywającą.

W judykaturze przyjmuje się, iż przepis ww. art. 102 k.p.c. nie może być rozszerzająco wykładany i wyklucza uogólnienie, a może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku. Ustawodawca bowiem przyznaje sądowi pewną swobodę w zasądzeniu kosztów procesu, gdy stosowanie zasady odpowiedzialności za wynik sporu sprzeciwiają się względy słuszności, co właśnie wyraża się stwierdzeniem, że w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów lub nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jednocześnie należy przyjąć, że przepis ten może być stosowany w zależności od konkretnego stanu faktycznego. Jak zauważono w

postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r. III CZ 25/12 ocena Sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c., ma charakter dyskrecyjny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy, w związku z czym w zasadzie nie podlega kontroli instancyjnej i może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa. Ocena sądu, czy występują okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 102 k.p.c., dokonywana jest niezależnie od przyznanego stronie zwolnienia od kosztów sądowych. Nadto jak zważył Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w postanowieniu z dnia 29 czerwca 2012 r. I ACz 961/12, podstawy do zastosowania art. 102 k.p.c. należy poszukiwać w konkretnych okolicznościach sprawy, przekonujących o tym, że w danym przypadku obciążenie strony przegranej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne. Należą do nich fakty związane z samym procesem, jak i leżące poza nim, w szczególności dotyczące sytuacji życiowej, stanu majątkowego stron, które powinny być oceniane pod kątem zasad współżycia społecznego, w świetle których uzasadniona jest ocena, że zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony. Sam stan majątkowy strony nie stanowi przy tym okoliczności wyłączenia decydującej o zastosowaniu normy art. 102 k.p.c. O ile bowiem stan majątkowy może uzasadniać zwolnienie strony od kosztów sądowych w całości lub w części, co wiąże się z zagwarantowaniem jej prawa do sądu, to strona prowadząca proces powinna liczyć się z ewentualnym obowiązkiem pokrycia kosztów obrony strony przeciwnej. Jak natomiast zauważył Sąd Apelacyjny w Warszawie w postanowieniu z dnia 24 listopada 2011 r. I ACz 2092/11, sposób prowadzenia sporu przez stronę, tzn. w sposób lojalny wobec przeciwnika procesowego, także jest przesłanką uznania zaistnienia szczególnie uzasadnionego wypadku, o którym mowa w art. 102 k.p.c.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż względy słuszności przemawiały za odstąpieniem od obciążania pozwanego kosztami procesu. Pozwany prowadził postępowanie z należytą starannością, w sposób lojalny wobec przeciwnika procesowego. Przy pierwszej czynności uznał powództwo, zaś powód nie wskazał nawet, że wzywał pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia przed wytoczeniem procesu, co mogłoby skutkować zapłatą bez konieczności wytaczania powództwa i ponoszenia w związku z tym kosztów. Ponadto za odstąpieniem od obciążania pozwanego kosztami procesu przemawia sytuacja życiowa i finansowa pozwanego, która w ocenie Sądu jest na tyle trudna, że nie umożliwia mu uiszczenia kosztów niniejszego postępowania. Nie ulega kwestii, że w tej sytuacji konieczność uiszczenia kosztów postępowania byłaby sprzeczna z zasadami współżycia społecznego i słuszności. Pozwany posiada zadłużenie w wysokości 170 000,00 zł, prowadzone są przeciw niemu egzekucje komornicze. Ponadto ma dwoje małoletnich dzieci w wieku 6 i 15 lat, jest bezrobotny. Utrzymuje się wraz z dziećmi i żoną w dochodów żony w wysokości 1 200,00 zł. W ocenie Sądu powyższe uzasadniało odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami procesu.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

W punkcie 3 wyroku Sąd nadal na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi w punkcie 1 ponieważ pozwany uznał roszczenie w całości. Zgodnie bowiem z art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.